

Rina Stam

**Welke dag is het
vandaag?**

WELKE DAG IS HET VANDAAG?

Is dementie erfelijk? Is Francis na moeder en grootmoeder aan de beurt? Francis wil zelfstandig blijven wonen en probeert haar angsten en vergeetachtigheid te verbergen. Helaas lukt dit steeds minder doordat de dementie haar meer en meer te pakken krijgt. Het levert angstige en verdrietige momenten op. En dat niet alleen. Tot grote hilariteit van haar puberende kleinkinderen leiden haar ongeremde emoties tot beschamende uitspraken. Uiteindelijk komt het onvermijdelijke: ze moet weg uit haar vertrouwde en geliefde omgeving.

Wanneer Francis te ziek wordt om te vertellen wat er in haar hoofd omgaat, vertelt dochter Stella verder over het aftakelingsproces van haar moeder.

Een op waarheid gebaseerd verhaal: aangrijpend met een vleugje humor.

“Prachtboek, met veel leuke, herkenbare, emotionele, grappige momenten. Ik denk met liefde, zoals veel collega’s, terug aan je moeder. Het was een waar genoegen om haar te mogen verzorgen verplegen.” - Erik Flierman, ziekenverzorgende De Schiphorst

RINA STAM groeide op in een klein dorpje in Noord-West Overijssel, waar ze eveneens haar drie kinderen grootbracht. Naast haar baan bij de overheid schreef ze voor een krant en een nieuwssite. Tevens had ze haar eigen onderneming in het schrijven van levensverhaalboeken. Een eigen Bed & Breakfast maakte dat er geen tijd en ruimte meer was voor haar leuke bijbanen. Na een aantal jaren gasten ontvangen, verruilde ze het bedrijf in Nederland voor de vrijheid in Frankrijk om in rust en stilte dit boek te schrijven.

Vierde, gewijzigde, druk, april 2023

Eerste druk, juni 2022

© 2022 Rina Stam

ISBN: 978-90-832735-0-1

NUR: 402

Auteur: Rina Stam

Uitgever: Boeken van Rina

Omslagontwerp: Theresa Heetebrij-Halfmouw
www.flamingomedia.nl

Correctie tekst: Erik Driessen
www.detekstkenner.nl

Druk en bindwerk: Probook

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever.

www.boekenvanrina.nl

RECENSIES

“Wat heb je een geweldig mooi boek geschreven! Dit weekend heb ik het bijna achter elkaar uitgelezen en ik heb af en toe ook gewoon hardop gelachen. Voor mij heel herkenbaar. Je bent dicht bij de waarheid gebleven.” - *Arend Halfmouw*

“Het verhaal leest heel fijn, makkelijk en snel. De hoofdpersonen komen echt tot leven en ik wilde echt doorlezen. Ontroerend en aangrijpend om te lezen hoe je moeder het dementieproces zelf heeft ervaren. Ik heb genoten van het lezen en kijk uit naar je nieuwe projecten.” - *Jenice*

“In de rust van de vakantie het boek in één keer uitgelezen, mijn complimenten. Bijzonder, hoe je mij ook in het hoofd van mijn moeder laat kijken.” - *Domenico*

“Prachtig, de herinnering aan je moeder kwam weer bij mij naar boven. Precies zoals ik haar kende, lees ik alles terug. En stiekem had ik op het einde van je verhaal ook vochtige ogen door de manier hoe je het omschrijft. Een groot compliment. Je mag trots op zijn op het boek en dat zal je moeder ook zijn.”

- *Marieke Punt, persoonlijk begeleider, De Schiphorst*

Wil je meer informatie over het boek of de auteur, kijk dan op www.boekenvanrina.nl, de Facebookpagina van Rina Stam of op haar Instagramaccount [@rina.stam](https://www.instagram.com/rina.stam)

mama

*jarenlang leef je in mist
zo vaak heb je je vergist
mijn hoofd doet het niet
wat gaf dat veel verdriet*

*iedere week zat ik aan je zij
zo gingen maanden en jaren voorbij
dementie dat in de lucht hing
stap voor stap de aftakeling*

*overgrootmoeder, oma en nu jij mam
oud, dement en stram
bovenal vrolijk en zingend voluit
in wartaal, met steeds minder geluid*

*jij fluistert in mijn oor
ik typ wat ik hoor
en schrijf over jouw verwarde hoofd
zodat dit verhaal nooit dooft*

FRANCIS

Waar ben ik? Hoe kom ik hier? Paniek borrelt binnenin me omhoog. Mijn hoofd voelt vreemd. Alsof mist in mijn brein is neergedaald. Het gevoel lijkt op wat ik de laatste tijd vaker heb, wanneer ik een naam of woord kwijt ben en er niet meer op kan komen. Dit is veel heftiger en het duurt wel erg lang.

Ik begin te zweten en kijk om me heen. Ik probeer mij te herinneren of ik de omgeving herken. Aan de ene kant zie ik een voetbalveld en aan de andere kant huizen, een grote eik staat naast het linkerhuis. Wie wonen daar? Volgens mij moet ik dat weten.

Ik sta naast mijn fiets en tranen wellen op. Dit moet me bekend zijn, waarom weet ik het niet? Ik doe mijn ogen dicht en haal diep adem. Ik ontspan en open mijn ogen. Een vrouw komt aanfietsen.

‘Hallo Francis’, roept ze als ze langsrijdt.

Haar moet ik vast en zeker kennen. Ik probeer een naam bij het gezicht te krijgen en pijnig mijn hersenen. Mijn hoofd blijft leeg.

‘God, help mij. Wat gebeurt er met mij? Waar ben ik?’, doe ik een schietgebedje. Voor mijn gevoel sta ik hier uren wanneer eindelijk de mist optrekt, maar het zullen minuten zijn geweest.

Langzaam krijg ik weer een helder hoofd. Ik ben niet ver van huis. Thuis heb ik de fiets gepakt en ik ben op weg naar mijn broer Ruurd en zijn vrouw Nadia. Dit is schrikken, mijn hersenen waren zo ineens in pauzestand.

Natrillend stap ik op mijn fiets. Ik hoop dat Ruurd en Nadia straks niets aan mij merken. Het is vast de leeftijd. Iedereen vergeet toch weleens wat? Diep van binnen weet ik dat ik mezelf voor de gek houd. Daar wil ik niet aan denken.

De trappers duw ik steeds sneller rond, alsof ik mijn nare ervaring van me af kan fietsen. Met de wind in mijn gezicht en mijn haren strak naar achteren waaiend, fiets ik stevig door, steeds sneller en sneller ga ik.

Hijgend zet ik de fiets tegen het hek van Ruurd en Nadia. De groene verf bladdert van het hek af. Het is duidelijk aan een verfbeurt toe. Dit zou bij Bastiaan nooit gebeurd zijn, bij hem

moest alles piekfijn in orde zijn. Het is acht jaar geleden dat hij is gestorven. Dood neergevallen tijdens het grasmaaien, terwijl hij nog een vierkante meter te gaan had. Hij heeft niet eens alles af kunnen maaien. Dat God niet vijf minuten geduld kon hebben. Dan was het tenminste gegaan op de manier van Bastiaan: het hele gazon keurig gemaaid.

Zo vaak heb ik het vervloekt, dat stomme gras. Het moest altijd mooi kort zijn. Ik maaide vaak het gazon overdag, eigenlijk een klusje voor mijn man, zodat hij 's avonds kon uitrusten na een zware werkdag, maar mijn hulp werd niet gewaardeerd. Het was nooit goed. Ik verwachtte dat hij dankbaar en blij zou zijn, omdat ik hem werk uit handen nam, maar nee hoor: hij kwam thuis, wierp een blik op het door mij gemaaide gazon en daar ging hij, de schuur in om de grasmaaier te pakken. Bastiaan maaide doodleuk het hele stuk nog een keer.

Daarna kreeg ik bij zijn binnenkomst een donderpreek dat ik het gras niet kort genoeg gemaaid had. Hij wilde toen hij jong was dominee worden. Die wens is nooit uitgekomen, omdat mijn schoonouders geen geld hadden voor de studie. Preken had hij niet hoeven leren, want dat kon hij prima.

Het gazon van Ruurd en Nadia ligt vol met herfstbladeren, zie ik als ik van het hek langs de tuin naar de achterdeur loop. Bij het keukenraam sta ik even stil en ik kijk naar binnen. Mijn broer zit aan tafel met de krant voor zich. Nadia staat voor het aanrecht en doet water in de rode waterkoker. Hé, een rode? Is die nieuw? Had zij die al? Ik kom er zo een-twee-drie niet op.

Door de achterdeur loop ik de bijkeuken in.

'Joehoe', roep ik vrolijk en ik zwaai de keukendeur open. Ze zullen niet aan me merken dat ik tien minuten geleden finaal de weg kwijt was.

'Hé Franny, fijn dat je er bent. Ga zitten. Het koffiezetapparaat pruttelt en de waterkoker staat aan', verwelkomt Nadia mij.

'Hallo zus', murmelt Ruurd boven zijn krant.

'Zus', dat hoor ik liever dan 'Franny'. Ik heet Francis, al meer dan zeventig jaar. Ruurd is lang geleden mij Franny gaan noemen. Anderen gingen dit overnemen. Voor vrienden en familie ben ik sindsdien Franny. Ik vind dit niet leuk, omdat ik mij er

gekleineerd door voel, maar ik heb er nooit wat van durven zeggen. Wanneer mijn kleinkinderen mij 'Oma Franny' noemen, smelt ik. Dat klinkt heel lief en voelt voor mij anders.

Als ik langs Ruurd loop, strijk ik mijn broer over zijn dikke, witgrijze haardos. Wij zijn beiden gezegend met een flinke bos haar. De zware antieke eikenhouten keukenstoel piept over het laminaat als ik hem naar achteren schuif. Ik plof neer op het bruine leer en druk mijn rug tegen de leuning aan. Ruurd vouwt de krant op.

'Nog schokkend nieuws?'

Hij haalt zijn schouders op. 'Hetzelfde als altijd.'

Nadia zet twee kopjes koffie en een kopje thee op tafel. Ruurd drinkt sinds zijn hartoperatie geen koffie meer, daar krijgt hij hartkloppingen van. Nadia schuift een schaalje met chocolaatjes tussen de kopjes door naar ons toe. Puur of melkchocolade in de vorm van bloemen, beide soorten met een hart van witte chocolade. Ik ben dol op pure chocolade en pak een donkere bloem van het schaalje en neem een hap.

'Lekker', zeg ik met de mond vol.

'Hoe gaat het met je?', vraagt Nadia. 'Laatst zei je dat je je zorgen maakt, omdat je steeds vaker wat vergeet.'

Ik heb met Nadia gesproken over mijn mistige buien, waarin ik de simpelste dingen vergeet. Ik wil er niet over praten. Straks verspreek ik me en vertel ik dat ik zojuist minutenlang verward langs de weg stond.

'Het is niet weer gebeurd', mompel ik. 'Vast een griepje onder de leden gehad.'

Nadia kijkt me onderzoekend aan en zegt niets. Ze weet vast dat ik lieg. Zij kent me door en door. Vijftig jaar zijn we burengeweest. Wij trouwden op dezelfde dag en na de bruiloft trokken we in onze twee-onder-een-kapwoning aan de Kastanjelaan, wij links, Ruurd en Nadia rechts.

Een jaar na het overlijden van Bastiaan ben ik bij mijn dochter gaan wonen aan de Bennerweg. Op haar erf heb ik mijn eigen huisje naast dat van Stella en haar drie kinderen. Iedere vrijdagochtend fiets ik naar Ruurd en Nadia voor een kopje koffie.

‘Wat een wind vandaag’, verander ik van onderwerp, ‘mijn kapsel is helemaal verwaaid.’

‘Je bent bij familie. Bij ons hoeft je niet met een net kapsel aan de koffie.’ Nadia laat het onderwerp ‘mijn hoofd’ rusten.

De rest van de ochtend kletsen we wat over het weer, de mensen uit het dorp en de baan van Stella. Sinds haar drie kinderen naar de middelbare school gaan, is ze een dag in de week meer gaan werken en werkt ze vier dagen als secretaresse bij Bouwbedrijf Kroezen.

Mijn dochter en ik wonen dicht op elkaar. Ik houd me een beetje gedeisd. Ik ben door ervaring wijs geworden. Sinds Stella meer werkt, lijkt ze meer stress te hebben. Wanneer ik ergens iets van zeg waar ze het niet mee eens is, krijg ik de wind van voren. Stella doet me vaak aan Bastiaan denken. Door hem leerde ik mijn mond te houden bij een boze bui. Dat hielp toen en helpt nu de lieve vrede te bewaren.

Eenmaal thuisgekomen merk ik dat ik best moe ben. Eerst eten en dan uitrusten, besluit ik. Snel smeer ik boter op een boterham. Als ik de kaas uit de koelkast wil pakken, zie ik geen kaas. De koelkast is zo goed als leeg. Morgen dan maar naar de winkel, daar heb ik vandaag geen zin meer in.

Nadat ik mijn boterham met boter heb gegeten, ga ik languit op de bank liggen en prop een kussen onder mijn hoofd. Die moet nodig gewassen worden, ruik ik. Ik ga op mijn zij liggen en sluit mijn ogen. Ik kan nog even slapen voor Ramon komt.

De lesroosters van Esra, Bas en Ramon hangen op mijn prikbord. Vandaag is het woensdag en over een uur komt hij. Ramon komt uit school eerst naar mij, voordat hij thuis aan zijn huiswerk gaat. Hij is mijn oogappel. Ramon heeft een lief en rustig karakter en zit hier altijd op zijn gemak. Hij blijft veel langer dan de oudste twee. Die komen even binnenwaaien en zijn dan zo weer weg. In de weekenden zijn hun bezoeken minder kort. Dat vind ik fijn.

Ik draai me om. Niet meer aan de kleinkinderen denken, nu toch echt even slapen.

‘Slaap je oma Franny?’ Ik word wakker van de vrolijke stem van Esra. Ik zie haar graag. Ze is een frisse meid met een heldere blik. Van de drie is ze de oudste en het enige meisje, daardoor heeft ze andere verhalen dan haar broers. Naar haar luisteren maakt dat ik me weer een jong meisje voel.

‘Hé meis, is Ramon er niet? En wat ben jij vroeg, waren er docenten ziek?’

Ik ga rechtop zitten en kijk Esra aan.

‘Nee joh, gekkie. Het is ...

NAWOORD

De dementie bij mijn moeder begon met vergeetachtigheid. Ze woonde bij ons en kwam iedere dag, en soms meerdere malen per dag, vragen welke dag het was. Meestal kon ik rustig en kalm antwoordden, maar af en toe ook niet. Dan werd ik er wanhopig van. In een van die buien riep ik: 'Mam, het is de zoveelste keer dat je mij dit vraagt. Als ik ooit een boek over jou ga schrijven, wordt de titel: 'Welke dag is het vandaag?' Zestien jaar geleden deed ik deze uitspraak. Twee weken voor haar overlijden was het verhaal af. In de vijf maanden dat ik aan het boek werkte, maakte ik alles in sneltreinvaart opnieuw mee. De woorden kwamen als vanzelf, alsof ma mijn vingers over het toetsenbord stuurde. Het was een magisch proces.

Mijn moeder had jarenlang dementie. Langzaam sloop het haar en ons leven in. Na de periode van boosheid en achterdocht werd ze rustiger. Haar lieve en vrolijke karakter kwam weer aan de oppervlakte. Ma lachte veel en zong graag. Met de jaren werden haar teksten warrig en haar stem zacht. Wat bleef was het lichamelijk contact: een kus, een knuffel en elkaars handen vasthouden. De bezoeken zijn dierbare herinneringen geworden. Haar leven op aarde is voorbij. Geen dementie meer. Mama is vrij.

DANKJEWEL

Nicole, voor het lezen van de concepttekst, jouw feedback, correcties en suggesties. Ik heb veel aan jou gehad in dit proces: een samenwerking van drie generaties vrouwen.

Berend, voor het aanhoren van mijn successen en strubbelingen. Ik kon alles met jou delen.

Theresa, voor de mooie cover. Jij voelde precies aan wat ik voor ogen had.

Erik, voor de professionele correcties. Jij hebt het verhaal nog beter leesbaar gemaakt.

Nicole, Jochem, Maurice, Susan, Wesley, Anouk, tante Stiena, voor ons leven samen. Ik gebruikte een deel van jullie ervaringen met (o)ma en een beetje van jullie persoonlijkheid. Het verhaal en de personages zijn een mix van werkelijkheid en fantasie.

Mieke, voor onze vriendschap. Dit belangrijke aspect in mijn leven kon niet ontbreken.

Carl, voor de twee mooie foto's die je ooit hebt gemaakt en die ik heb gebruikt.

Jannie en Gerda, voor zusterliefde. Dit is mij zeer dierbaar en valt niet te beschrijven.

Personeel van De Schans en De Schiphorst voor de liefdevolle verzorging van ma, respectievelijk drie maanden en dertien jaar. Mijn ervaringen met jullie de afgelopen jaren heb ik gebruikt voor het verhaal.

Medebewoners van ma in verzorgingshuis De Schans en verpleeghuis De Schiphorst zijn een voorbeeld geweest voor de beschrijvingen van de gebeurtenissen en de bewoners in De Poort en Het Wilgenroosje.

IN LIEFDEVOLLE HERINNERING

Pa, oom Geert, tante Aaltje en oom Albert, hebben een grote rol gespeeld in het leven van mijn moeder als man, broer, zus en zwager. Een deel van hun karakters, gewoontes en gebruiken zijn terug te vinden in de vergelijkbare personages.

LEZER VAN DIT BOEK

Bedankt voor het lezen van *Welke dag is het vandaag?* over mijn moeders en mijn ervaringen met haar laatste periode van het aardse leven. Haar jaren met dementie: een ervaringsverhaal met een lach en een traan

RODE DRAAD TRILOGIE

In de wintermaanden na het 'de geboorte' van mijn debuut schreef ik de Rode Draad Trilogie: Flora neemt je mee in haar zoektocht naar haar kern, haar authentieke zelf. De rode draad in haar leven, de problemen met relaties, zal ze moeten doorbreken om te kunnen transformeren. In 'Dans door het verleden' heeft Flora een reïncarnatietherapie sessie en ziet ze hoe haar moeilijkheden met mannen als zigeunermeisje Mila zijn ontstaan. Om meer inzichten te krijgen in haar problemen, stort ze zich op haar oude fotoalbums en dagboeken in 'Duik in het heden'. Ze omarmt haar kwetsbaarheid en vergaart steeds meer wijsheid. Wanneer ze gelukkig is en zich eindelijk lekker voelt in haar eentje, krijgt ze in 'Droom naar de toekomst' een ernstig ongeluk en ervaart een bijna-doodervaring. Deze heftige ervaring is bepalend voor Flora's toekomst.

Dans door het verleden

deel 1 Rode Draad Trilogie

Auteur: Rina Stam
Uitgever: Boeken van Rina

ISBN: 978-90-832735-2-5
NUR: 350

Wanneer gitaarmuziek klinkt, danst Mila de sterren van de hemel en verdwijnen haar diepste geheimen, die te heftig zijn om met iemand te delen, naar de achtergrond. In haar veelbewogen leven, met een schrijnend, diep verlangen naar een verdwenen liefde, helpen bovennatuurlijke krachten haar te overleven. Als eindelijk het tij keert en het leven Mila toelacht, gaat haar geluk in vlammen op. Is hier de rode draad van Flora gesponnen?

Dit boek is het eerste deel van de Rode Draad Trilogie: het verhaal van Flora over haar relaties, haar verdiepend contact met de onzichtbare wereld om ons heen en haar zoektocht naar zichzelf.

“Een verhaal over onmacht, liefde en bovendien is ‘Dans door het verleden’ loeispannend verteld. De roman blinkt uit in een vlotte vertelstijl, het hoofdpersonage en haar gedachtewereld en de rake historische setting. Het werkt toe naar een gruwelijke climax, vol met wrange pijnlijkheid, waarna je met een zucht wilt wachten op het volgende deel.”

- Jules Hoenderop, auteur en proeflezer

“Al na het lezen van de eerste bladzijdes ben je meegenomen, terug in de tijd in de sfeer van Mila's leven. De toegankelijke schrijfstijl (vergelijkbaar met Nora Roberts) maakt dit boek fijn om te lezen. Omschrijvingen van situaties en hersenspinsels van Mila brengen haar tot leven. Het misbruik wat ze ervaart wordt zo beschreven, dat je de pijn en het verdriet van Mila voelt. Als transformatiecoach sprak dit boek me enorm aan.”

- *Renate van der Kwast, coachpraktijk Onyx*

“Hoewel dit boek confronterende en pijnlijke thema's heeft, is het geen tranentrekker geworden door de bijzondere uitwerking. Naast intense scènes is er ook plaats voor vrolijke of hoopvolle momenten, wat zorgt voor een mooi evenwicht. De vlotte schrijfstijl en een snuifje spanning maakt dat ik door de bladzijden heen vlieg. Het aangrijpende avontuur krijgt een extra dimensie door de connectie van Mila met wat niet zichtbaar is. Dans door het verleden gaat over jezelf kunnen en mogen zijn in alle omstandigheden. Ondanks Mila haar afgrijselijke verleden is er altijd verandering mogelijk en is liefde het antwoord op haat. Elke dag brengt een nieuwe kans en al lijkt dit niet altijd zo, je hebt altijd een keuze is de boodschap die me zal bijblijven.

- *Fany Van Hemelen, recensent Boekinkt!!*

“Vanaf de eerste bladzijde grijpt het verhaal je bij de strot door wat Mila allemaal meemaakt en over zich heen krijgt. In haar wereld wordt niet over problemen gepraat, maar worden ze doodgezwegen. Mila leert al vroeg tegenslagen te incasseren, mee te bewegen met wat er op haar pad komt en wordt hier sterker door. Rina heeft een prettige boeiende schrijfstijl waardoor Mila's emoties intens binnenkomen. Ze heeft op een aandoenlijke manier autobiografische elementen verweven in het verhaal, iets waar de lezer in het laatste hoofdstuk, dat over Flora gaat, achter komt.” - *Joke Zwier, recensent boeken-cast*

Duik in het heden

deel 2 Rode Draad Trilogie

Auteur: Rina Stam
Uitgever: Boeken van Rina

ISBN: 978-90-832735-3-2
NUR: 340

Flora vraagt zich al jaren af wanneer haar prins op het witte paard komt. Na haar scheiding was er geen man die bleef en ze is nog steeds alleen, waar ze schoon genoeg van heeft. Wanneer ze beseft dat het mislukken van de relaties aan haarzelf ligt, gaat ze op zoek naar inzichten.

Heeft ze bindingsangst of verlatingsangst? Of heeft ze een relatieverslaving? Ze probeert antwoorden te krijgen door te duiken in de verhalen van haar dagboeken en in de fotoalbums van vroeger.

Flora gaat terug naar haar kern. Door haar transformatieproces kan het ze het verleden loslaten en loskomen van blokkades en onverwerkte gebeurtenissen uit haar jeugd. Wanneer ze Diederik tegenkomt, is ze ervan overtuigd dat dit een gezonde relatie wordt en ze stort zich opnieuw vol overgave op het liefdespad.

Dit boek is het tweede deel van de Rode Draad Trilogie. Het verhaal van Flora laat zien dat je als mens enorm krachtig bent en trauma's kunt overwinnen als je begrijpt waar deze vandaan komen. Door het volgen van je intuïtie ontdek je het levenspad dat voor je klaarligt, waardoor dromen werkelijkheid worden en je een vrijer, gelukkiger en lichter leven krijgt

Door de vlotte en plezierige schrijfstijl neemt Rina me mee in het veranderproces van Flora, dat net zoals in het dagelijkse leven van jou en mij niet zonder slag of stoot verloopt. In ‘Duik in het heden’ houdt Flora zichzelf een spiegel voor. Een van de mooie boodschappen in dit verhaal is dat wanneer je wilt veranderen, het noodzakelijk is dat je je confronteert met je eigen gedrag.”

- *Boek2Musch*

“Dit boek leest weer heel vlot en is alweder herkenbaar.”

- *Ilse Bleuzé, proeflezer*

“Je leeft mee met Flora en haar foute keuzes en verkeerde redenen om in een relatie te blijven hangen. Ik denk dat elke vrouw zich hier wel in herkent. Je kwijlt mee over Diederik, maar wil nadien tegen Flora roepen dat ze maar snel uit die relatie moet stappen! Het einde maakt me wel vreselijk nieuwsgierig naar het vervolg.”

- *Chantal Van der Taelen, romance-auteur, proeflezer*

“In die relaties heeft Flora zich compleet aangepast. Maar wie is zij zelf? In die zoektocht duikt ze in haar dagboeken en krijgt zo een beeld van hoe ze zich gedroeg en besluit dit niet meer te willen. Met behulp van haar spirituele kant probeert ze te varen op wat haar ingegeven wordt. Hierbij kiest ze voor zichzelf en dit brengt haar uiteindelijk vrijheid. Rina omschrijft op een pakkende, spannende en humoristische manier over spiritualiteit, waardoor deze onderwerpen niet zweverig worden. Wat me bij is gebleven uit dit boek is: blij dicht bij jezelf, je onderbewustzijn vertelt wat goed voor je is.”

- *Heleen Ziere Lenos, boekreviewer en manuscripteditor*

Droom naar de toekomst

deel 3 Rode Draad Trilogie

Auteur: Rina Stam
Uitgever: Boeken van Rina

ISBN: 978-90-832735-4-9
NUR: 340

Flora woont in Noord Spanje met haar goede vriend Lodewijk om de hoek, aan deze vriendschap en het kunstschilderen, haar nieuwe hobby, heeft ze genoeg. Ze is voor het eerst van haar leven gelukkig met zichzelf zonder relatie en gaat in haar eentje op reis. Een ernstig ongeluk maakt dat Flora in coma in het ziekenhuis van Marrakech belandt. Wanneer ze weer bij bewustzijn is en vertelt over haar bijna-doodervaring, denken haar kinderen dat ze wartaal uitslaat.

Weer terug in het normale leven valt het Flora zwaar weer verder te gaan waar ze was gebleven. Ze verlangt terug naar de vredige sferen tijdens haar coma en naar haar zielsgenoot. Maar waar is hij? Vindt ze hem ooit terug?

Dit boek is het derde deel van de Rode Draad Trilogie. Het verhaal van Flora laat zien dat je als mens enorm krachtig bent en trauma's kunt overwinnen als je begrijpt waar deze vandaan komen. Door het volgen van je intuïtie ontdek je het levenspad dat voor je klaarligt, waardoor dromen werkelijkheid worden en je een vrijer, gelukkiger en lichter leven krijgt.

“Het is een hele fijne, niet standaard roman, omdat de schrijfster de moeilijke dingen in het leven niet schuwt. Het is voelbaar dat Flora een zwaar leven heeft gehad. De bijna-doodervaring, waarmee voor haar veel duidelijk wordt, is erg intens en prachtig om te lezen. Door haar innerlijke kracht en het omarmen van haar gidsen vindt Flora de weg naar zichzelf en dus het geluk. Erg mooi om te zien dat zolang je jouw intuïtie volgt, je vanzelf op het juiste pad terechtkomt. Een inspirerend verhaal!”

-Ingrid Lemmens, proeflezer

“De zoektocht van Flora krijgt een plotselinge wending: door een ongeluk krijgt ze een kijkje in haar toekomst. Op een mooie manier komt het thema spiritualiteit aan bod en lees je hoe hier mee omgegaan wordt. Het is voor iedereen leesbaar en zet je aan het denken, ongeacht of je geïnteresseerd bent in dit thema of niet.” - *Heleen Ziere Lenos, proeflezer, boekreviewer en manuscripteditor*

“Ook dit boek leest weer supervlot! Rina is als schrijfster zeer sterk in het oproepen van emoties. Zoals bij de beschrijving van het leven in de Malediven heb je spontaan heimwee naar hoe het vroeger was. Toen zaten de burens inderdaad nog buiten op een warme zomeravond en werd er gekletst tot zonsondergang. Je hebt meteen al een bloedhekel aan zwager Roelof en medelijden met zus Hester. Persoonlijk stuit de ‘conversatie’ met Harmen mij tegen de borst. Het lijkt wel of alle misdaden hier vergoelikt worden. Ondanks onze verschillende levensvisies vind ik dit een zeer onderhoudend verhaal en leef je ontzettend mee met Flora.”

- Chantal Van der Taelen, romance-auteur, proeflezer

